

[Christophersen.]

for at få gjort noget ved i den alvorlige situation, vi befinder os i. Det var dem, som skulle have været løst. Der er ikke tvivl om, at det også er dem, befolkningen med rette forventer at der bliver gjort noget ved, ud fra en klar erkendelse af, at det, som blev gjort i august, er ganske og aldeles utilstrækkeligt. Det er de problemer, som har bragt Danmark i den alvorligste økonomiske krise i en menneskealder, og det er de problemer, der får os til at køre i grøften, hvis ikke vi tager os sammen.

Løsningen ligger naturligvis i, at det danske samfund tager sig sammen, at man beslutter sig til at føre en politik, som alle ved må blive ubehagelig, som alle ved vil kræve tilbageholdenhed, sparsommelighed og offervilje, men som alle jo også i virkeligheden ved er tæskende nødvendig – for at bruge et udtryk, som økonomiministeren, undskyld, handelsministeren, foretrækker at bruge, når han udtrykker sig i mindre forpligtende vendinger.

Det er også klart, hvad det så var for ting, der skulle have været gjort for at komme disse problemer til livs. Der havde været brug for at foretage en gevaldig opstramning af augustforliget, en strammere omkostningspolitik. Der havde været brug for at opgive den perspektivløse tanke om at lægge en kæmpe stor energifgift på vore virksomheder. Der havde været brug for at arbejde med større offentlige besparelser. Og der havde været brug for at finde et fornuftigt alternativ til den omkostningsekspllosion, vi jo bliver stillet over for den 1. marts, næsten ligegyldig hvad der sker, hvis tingene bare får liv til at fortsætte.

Men hvad er der så kommet ud af det? Hvad er det så, vi er blevet præsenteret for? Ja, jeg må sige, at det er næsten overraskende, at det har taget så lang tid at fremstille det forslag, vi nu har til første behandling. Det er en lap oven på alle de andre lapper, der allerede er syet på, og når man studerer lappen, så bliver man hurtigt klar over, at der allerede er sat plads af til den næste. Det er et forslag, som indebærer, at problemerne udskydes, som betyder, at vi efterhånden kommer ind i en stime af kriser og forlig. Det er klart, at det ikke er rigtigt på den måde at skabe tvivl om folketingets evne til at føre en langsigtet politik, men det har man altså valgt.

Hvis vi så ser nærmere på denne lap, hvad er det så, den skal dække? Ja, man siger, det er et

prisstop, det er et indkomststop, det er et huslejestop, men hvad er der i realiteten i dette forslag? Hvad er der af det, som man har kaldt for et lønstop eller et indkomststop? Der er en aldeles uforpligtende paragraf, som siger, at hvis en virksomhed efter at have været udsat for en konflikt slutter en aftale om højere lønninger, fordi den føler sig presset til det, og den derpå går til arbejdsretten og får konflikten kendt overenskomststridig, så er disse lønforhøjelser også ugyldige. Hvad er dog det for en situation, man her taler om? Er den normal? Hvor ofte vil den forekomme? § 11 lader muligheden stå åben for alle de normale tilfælde af lønhamstring, der har præget de seneste måneder. Der sættes ikke nogen lapper på. Hvis man anvender de overenskomster, der findes, eller hvis man undgår konflikter, eller hvis arbejdsgiverne ikke går til arbejdsretten, så er der stadig mulighed for at få gennemført en lønhamstring. Jeg må sige, at så er der ikke meget tilbage af lønstoppet, og ingen kan tro, at det har mere end en rent optisk betydning.

Men så har vi jo et prisstop, og det virker vel? Ja, det er klart. I konsekvens af at lønstoppet er forsvundet i realiteten, har man jo måttet vælge et prisstop, som er det mest rigoristiske, vi nogen sinde har haft, og som indeholder en række problemer, ikke fordi det er rigoristisk, men fordi det står alene. Venstre havde gerne været med til en rigoristisk løn- og prislovgivning, også hvis det lagde op til en mere perspektivfyldt udvikling, men når der tilbage kun står et meget strengt prisstop som det eneste, der i virkeligheden er kommet ud af det, så er det klart, at det får alvorlige virkninger. Det får den virkning, at virksomheder, som presses til at give lønforhøjelser, ja, de kan ikke indregne disse lønstigninger i priserne. Selv om de er overenskomstmæssigt hjemlede, selv om de er lovlige, så kan de ikke indregnes i priserne. I den situation, hvor en virksomhed har afholdt omkostninger, fuldt lovlige omkostninger, for en eller to eller tre uger siden, kan de heller ikke indregnes i priserne. Og i den situation, hvor en virksomhed eksporterer, ja, så omfattes den hverken af lønstoppet eller af prisstoppet. Det er måske i virkeligheden det virkelige problem, at i den del af erhvervslivet, hvor der var brug for en bedre konkurrenceevne, løser dette forslag stort set ingen problemer, men det skaber problemer, nye problemer, også i forhold til den prislov,